

Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίας καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 10. — Τιμὴ φύλλου: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 0,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 0,20. Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαίτεραι συμφωνίαι. — Γραφεῖον: ὁδὸς Νομισματοκοπείου ἀρ. 7 παρὰ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

1895. Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου. Ἀριθ. 25.

Ἡ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΣΤΙΑ,, ΔΩΡΕΑΝ

Ἡ «Εικονογραφημένη Ἐστία» ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἡδὴ εὐρεῖαν αὐτῆς κυκλοφορίαν, παρέχεται εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦδε ἐγγραφομένους νέους συνδρομητὰς ΔΩΡΕΑΝ, ἥτοι ἀποδίδει ὀλόκληρον τὸ τίμημα τῆς προπληρωνομένης συνδρομῆς διὰ βιβλίων ἴσης ἀξίας, κατ' ἐκλογὴν τοῦ συνδρομητοῦ ἐκ τῶν κάτωθι ἀναγραφομένων ποικιλωτάτων, ἐκλεκτῶν καὶ ὄλως καινουργῶν συγγραμμάτων.

Ὁ ἐγγραφομένος ἀπ' εὐθείας δι' ἐν ἔτος συνδρομητῆς τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ προπληρῶν δρ. 8, ἐκλέγει βιβλία δραχμῶν 8, ὁ δ' ἐπὶ ἑξάμηνον ἐγγραφομένος, δραχμῶν 4. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ Ἐξωτερικοῦ, λογιζομένων τῶν δραχμῶν εἰς φράγκα: δηλαδὴ ὁ ἐτησίαν συνδρομὴν πληρῶν φρ. 10 λαμβάνει βιβλία ἀξίας δρ. 10 καὶ καθεξῆς.

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ βιβλία, ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει κατὰ τι τὸ ἰσότιμον τῆς συνδρομῆς, δύναται νὰ προσθέσῃ τὸ ἐπὶ πλεόν ὄπλ. ἂν ἐκλέξῃ βιβλία 12 δραχμῶν συνδρομητῆς ἐτήσιος τοῦ Ἐσωτερικοῦ, στέλλει πλὴν τῆς 10δραχμίου συνδρομῆς του καὶ 2 δραχμίας ἀκόμη εἰς συμπλήρωμα.

Ἡ παράδοσις τῶν βιβλίων γίνεται ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς «Εικονογραφημένης Ἐστίας» εὐθὺς ἅμα τῇ λήψει τῆς συνδρομῆς. Ἡ διὰ τοῦ ταχυδρομείου δὲ ἀποστολὴ ἐπιβαρύνει τὸν συνδρομητὴν, ὅστις ὀφείλει νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν συνδρομὴν του **μίαν δραχμὴν** ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ **ἐν φράγκον χρυσοῦν** ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τῶν βιβλίων, ἂν δὲν δύναται νὰ παραλάβῃ ταῦτα παρὰ τοῦ Γραφείου τῆς «Εικονογραφημένης Ἐστίας».

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ὑπὸ <i>E. Ροῦδου</i> , ἥτοι τὸ πολύκροτον ἐπὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος σύγγραμμα	Δρ. 4.—	ΜΑΚΒΕΘ, τὸ δράμα τοῦ Σαικσπέρου κατὰ μετάφρασιν <i>Δ. Βικέλα</i>	Δρ. 1.—
ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ποικιλωτάται διατριβαὶ τοῦ κ. <i>Δ. Βικέλα</i>	» 4.—	Ο ΜΕΓΑΣ ΓΑΛΕΟΤΟΣ, τὸ περίφημον ἰσπανικὸν δράμα τοῦ Ἑτσεγαράη κατὰ μετάφρασιν <i>Δ. Βικέλα</i>	» 1.—
Ο ΦΑΟΥΣΤ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ κατὰ τὴν ἑμμετρον μετάφρασιν <i>Μλεξ. Ρ. Ραγκαβῆ</i> ἐκ σελ. 360	» 6.—	ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ὄλων τῶν Κυριακῶν τοῦ ἔτους μετὰ σημειώσεων ὑπὸ <i>Θ. Κουντούρα</i> ἐκ σελ. 210	» 1.50
ΣΚΡΙΠ ἢ γνωστὴ γελοιογραφικὴ ἐφημερίς. Ὀλόκληρος ἢ σειρὰ τοῦ Α' ἔτους	» 6.—	ΤΟ ΒΙΒΑΙΟΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ, ἥτοι πρακτικὴ ὑγιεινὴ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ <i>Θ. Φλωρᾶ</i>	» 1.—
ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ἢ περιλάλητος ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ <i>Σουρῆ</i>	» 3.—	ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΖΑΤΡΙΚΙΟΥ, ἥτοι μέθοδος δι' ἧς μανθάνει τις τὸ ὠραιότερον καὶ δυσκολώτερον τῶν παιγνιδίων, μετὰ πολλῶν σχεδιαγραμμάτων	» 2.—
ΑΙ ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ μυθιστόρημα συγχρόνου ἀθηναϊκῆς ὑποθέσεως ὑπὸ τῆς Ἀγγλίδος <i>Κυρίας Λάντε</i>	» 2 50	Ἡ ΜΙΚΡΑ ΚΟΜΗΣΣΑ, τὸ τρυφερότατον μυθιστόρημα τοῦ <i>Φεγιέ</i> κατὰ μετάφρασιν <i>Ἐμμ. Ροῦδου</i>	» 1.—
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ὑπὸ <i>Ἀνδρ. Καραβίτσα</i> . Ἀπαράμιλλοι περιγραφαὶ ἑλληνικῶν ἡθῶν	» 2.50	Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ, τὸ ἕξογον μυθιστόρημα τοῦ <i>Ούγκώ</i> κατὰ μετάφρασιν <i>Ι. Καρασούτσα</i> μετὰ πολλῶν εἰκόνων	» 2.—
ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ ποιήματα <i>Κωστή Παλαμᾶ</i>	» 2.50		
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ὑπὸ <i>Σ. Παγαρέλη</i> ἐκ σελ. 304	» 2.50		
ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ Ἀργύρη Ἐφταλιώτη σειρὰ διηγημάτων καὶ εἰκόνων τοῦ νησιωτικοῦ βίου	» 2.—		
ΒΟΗΘΕΙ ΣΑΥΤΟΝ. Ἐγκόπιον πρακτ. ἠθικῆς τοῦ <i>Σμεῖλς</i>	» 2.—		
ΑΝΘΟΚΟΜΙΚΑ ἥτοι ὁδηγία πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἀνθῶν ὑπὸ <i>Π. Φιλαρέτου</i>	» 2.—		
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ. Ἐκλεκτὴ συλλογὴ μετ' εἰκόνων	» 2.—		

ΣΗΜ. Καὶ οἱ παλαιοὶ συνδρομηταί, οἱ νῦν ἀνανεοῦντες ἀπ' εὐθείας τὴν συνδρομὴν των, δικαιούνται νὰ ζητήσωσι τὸ ἰσότιμον αὐτῆς εἰς βιβλία — ἐὰν τὰ χρήματα θῶσῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἐντὸς τοῦ Ἰουλίου.

23 Ιουνίου

Είς ἔν τῶν προηγουμένων φυλλαδίων τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» ἐδημοσιεύθη ἀπόσπασμα τοῦ νέου δραματικοῦ εἰδυλλίου τοῦ κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου «Στὴν Ἰτιά ἀπὸ κάτω» τὸ ὁποῖον παρεστάθη κατ' αὐτὰς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Τσόχα. Ἡ Χρυσὴ, μήτηρ τοῦ Γιώτη, ὡς ἐνθυμίσθη, γρᾶτα καὶ τυφλὴ, κοιμᾶται πλησίον τοῦ πηγαδιοῦ, ἐν ᾧ ὁ νεαρός Γιώτης, κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ δάσους, καὶ ἡ Δροσιὰ, κόρη χωρικὴ, ἀνερχομένη ἀπὸ τῆς παραλίας, ὅπου ἐπλυνεν ἀνδρομίαν, συναντῶνται ὑπὸ τὴν σκιὰν πελωρίας ἰτέας καὶ ἀμοιβαίως μαγευμένοι, ἀνταλλάσσουσι λόγους τρυφερούς, οἱ ὅποιοι καταλήγουσι εἰς ἓν ἀγνότατον ἐρωτικὸν ἐναγκαλισμὸν.

Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶνε ἀναδιδῶσις μιᾶς ἀλλης ὁμοίας, ἢ ὁποία συνέβη ἐκεῖ πρὸ ἐτῶν, μεταξύ τῆς Χρυσῆς, νεαρᾶς κόρης τότε, καὶ τοῦ πατρὸς τοῦ Γιώτη, νεαροῦ ποιμένος ὡς αὐτός. Τὸ ἴδιον ἴσῃα τῆς λυγρῆς συνεκίνησε τὸν νέον, ὁ ἴδιος ἦχος τῆς ποιμενικῆς φλογέρας προσείλκυσε τὴν κόρην καὶ ὑπὸ τῆς αὐτῆς μακροβίου ἰτέας τὴν σκιὰν συνήθη, ὅπως σήμερον, ὁ ἄλυστος ἐρωτικὸς δεσμός. . . . Εἰς τὸ τέλος ἀποθνῄσκουσα ἡ γρᾶτα Χρυσὴ παρακαλεῖ νὰ τὴν θάψουν στὴν ἀγαπημένη τῆς ἰτιά ἀπὸ κάτω. Ἐκ τῆς ωραίας ταύτης συμπτώσεως ἀπορρέει κυρίως ἡ λεπτὴ ποιητικὴ αἴφρα ἡ διαπνεύουσα τὸ εἰδυλλιον τοῦ κ. Καμπούρογλου καὶ τὸ οἰκογενειακὸν δένδρον μεγαλύνεται οὕτω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ εἰς σύμβολον γιγαντιαίων, δένδρον μαγευμένον, τὸ φύλλωμα τοῦ ὁποίου ἀναπλάσσει ἢ φαντασθῆαι ὡς ψιθυρίζον ὑπὸ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημον ἐσοχὴν, λόγους ἀγάπης μυστικούς. . .

Κατὰ δεύτερον λόγον συγκινεῖ ἡ ἀγαθοποιὸς ἐπιδρασις τῆς Δροσιᾶς ἐπὶ τοῦ Μούρτου. Ὁ Μούρτος αὐτός εἶνε ἀδελφός τῆς Χρυσῆς. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν του, εἰς αὐτὸν περιήλθεν ἡ περιουσία τῆς οἰκογενείας, διαμψιδηθεὶ δὲ καὶ τὴν κληρονομικὴν μερίδα τῆς Χρυσῆς, ἢ ὁποία ἔρχεται εἰς τὰ Μέγαρα μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς νὰ τὴν ζητήσῃ. Ὁ Μούρτος εἶνε κακός, ἀναίθιστος, φιλοχρήματος, δυσειδής. Μόνον ἡ ωραιότης τῆς Δροσιᾶς τὸν συγκινεῖ καὶ ζητεῖ νὰ τὴν λάβῃ εἰς γάμον. Ἡ πτωχὴ οἰκογενεὶα τῆς χρεωσθεῖ εἰς τὸν πλούσιον Μούρτον, ὁ ὅποιος ἔχει εἰς τὸ θυλάκιόν του ὡς ἀπειθὴν τὴν ἀπόφασιν τῆς κατασχέσεως. Ἡ Δροσιὰ καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἀπαμείνουν μετ' ὀλίγον ἐρημοί, ἀνευ στέγης, ἀνευ ἄρτου. Ἀλλ' οὔτε τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ μέλλοντος ἡ ἀποψὶς πείθει τὴν Δροσιὰν νὰ δοθῇ εἰς τὸν ἀποτρόπαιον ἐκδαστήν, τὸρα προπάντων μετὰ τὴν συνάντησιν τοῦ Γιώτη, τὸν ὁποῖον ἠγάπησεν. Ἡ πάλιν κατ' ἀρχὰς διὰ λόγων καὶ κατόπι δι' ἐρ-

ῶν, εἶνε ἰσχυρὰ μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ Μούρτου, εἰς τὸ κρισιμώτερον δὲ σημεῖον ἐπιφαίνεται ὁ Γιώτης, ὁ ὁποῖος τὴν ὑπερσπίζει ἐμπράκτως κατὰ τοῦ ὕβριστοῦ. Ὁ Μούρτος καταγγέλλει τὸν Γιώτην, ἐνεργεῖ δὲ νὰ συλληθῇ αὐτός καὶ ἡ Δροσιὰ. Ἀλλ' ὁ νέος δραπετεύει, μένει δὲ μόνον ἡ ἢ κόρη δεμένη, ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ Μούρτου. Ἰδοῦ στιγμὴ νὰ ἐκδικηθῇ ὁ κακός. Τώρα θά τὴν μάθῃ πῶς σκόνουν χεῖρι ἐναντίον του. Ἀλλὰ καθ' ἢν στιγμὴν ὁρμᾷ νὰ τὴν κτυπήσῃ, ἀκούεται πυροβολισμός καὶ ὁ Μούρτος πίπτει πληγωμένος εἰς τὴν χεῖρα. Τὸν ἐκτύπησεν ὁ Γιώτης καὶ ἐτρόπην πάλιν εἰς φυγὴν. Ὁ πληγωμένος οἰμώζει ζητῶν βοήθειαν. Ποῖος θά τοῦ τὴν δώσῃ; Ἀλλ' ἰδοῦ ἡ Δροσιὰ, ἢ ὁποία λυεῖ ἐπὶ τέλους τὰ δεσμά της. Ὁ ἐχθρός της εὐρίσκειται ἐκεῖ χαμᾶι, εἰς τὴν διθεσίν της. Ἀρὰ γὰ θὰ τὸν ἀποτελειώσῃ; . . . Ὁ κακός τὸ φοβεῖται καὶ ζητεῖ ἔλεος. Ἀλλ' ἡ Δροσιὰ εἶνε ἀγαθὴ καὶ πρὸ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ πληγωμένου καὶ πάσχοντος καὶ ἰκετεύοντος, λησμονεῖ τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν ὕβριστήν καὶ τῷ παρέχει πᾶσαν βοήθειαν. Ἡ πρᾶξις αὕτη προξενεῖ ἐπανάστασιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Μούρτου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Δροσιὰ ἐξάσκει ἀκαταμάχητον ἐπ' αὐτοῦ γόντρον. Ἡ καλωσύνη τῆς ἢ ἀγγελικὴ τὸν συγκινεῖ περισσότερο ἀπὸ τὴν ωραιότητά της, τὴν ὁποῖαν ἀλλοτε ἐπεθύμησε καὶ ὅ,τι δὲν ἔκαμεν ὁ ἔρωτος, τὸ ἔκαμεν ὁ θαυμασμός. Ὁ κακός ἐγεῖνε καλός. Φθάνουν οἱ χωροφύλακες, ἀλλ' ὁ Μούρτος δὲν προδίδει τὸν τραυματίσαντα. Καὶ τελειώνει νὰ τὸν ἀσπασθῇ εἰς τὴν τελευταίαν σκηνὴν, τὸν Γιώτην αὐτὸν ὁ ὁποῖος τὸν ἐστέρησε τῆς χειρὸς του καὶ τῆς Δροσιᾶς, ἐν ᾧ ἡ γρᾶτα Χρυσὴ ἀποθνήσκει εὐτυχῆς διὰ τὴν συμφιλιώσιν, ἢ ὁποία ἐξασφαλίζει ὄλων τῶν ἀγαπητῶν τῆς τὴν εὐτυχίαν.

Αὕτη ἐν ὀλίγοις εἶνε ἡ οὐσία τοῦ δραματικοῦ εἰδυλλίου. Τὸ παρακολουθεῖ τις μετ' εὐχαριστήσεως ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἀρμονικόν, σύμμετρον, καλογραμμικόν. Τὰ λυρικά του μέρον εἶνε ἐξοχα πολλαχού δέ, —προπάντων εἰς τὴν δευτέραν καὶ τετάρτην πρᾶξιν— καὶ τῆς δραματικῆς ἀληθείας αἰσθάνεται τις τὴν πνοήν. Τὸ ὄλον εἶνε πᾶντες ποιήσεως, ἀποτελεῖ δὲ μίαν τὸν ὀλιγότερον ἐμπνεύσεων, τῆς ὁποίας εἶδομεν ἀπὸ σκηνῆς. Ἐπὶ πλέον δὲ καὶ οἱ στίχοι εἶνε ὡσεπιτοπολὺ ωραῖοι, μετ' ἐπιγραμματικῆς συχνὰ λιτότητος διατυπῶντες ἰδέας, ὡς ἀποψήγματα.

Δὲν ἠξέυρομεν τώρα ἂν εἶνε δίκαιον τὸ εἰδυλλιον νὰ κριθῇ ὡς δρᾶμα. Ἀλλὰ τότε μόνον εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Καμπούρογλου θὰ εὐρισκῆ τῆ ἐλλείψει οὐσιώδους. Τὰς ὑποδεικνύει ὅλας, μετ' ἐκτάκτου ἀνθρωπότητος καὶ κριτικῆς διαυγείας εἰς ἄρθρον δημοσιευθὲν εἰς τὴν καθημερινὴν «Ἑστίαν» ὁ κ. Κουρτίδης καὶ ἐκεῖ παραπέμπωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ἡ παράστασις τοῦ ἔργου ἐστῆθη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Εἰς τοὺς θεατὰς ἤρθε πολὺ, καταχειροκροτηθέν, εἰς τοῦτο δὲ συνέτειναν καὶ οἱ ἠθοποιοί, προπάντων ὁ Παντόπουλος. Ἀλλ' ἄρα γὰ, ἐγεννήθη ὁ ἐνθουσιασμός ἐκεῖνος καὶ ἐχρῆσθη τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα προκαλεῖ ἡ παράστασις τῶν «Ὁρφανῶν» τῶν «Ρακοδύλεκτων» καὶ

τῶν λοιπῶν λαϊκῶν δραμάτων; Ὅχι, τὴν θορυβώδη καὶ ἐνθουσιαστικὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν δὲν εἶχεν ἢ «Ἰτιά» ἀλλὰ παρ' ἢ μιν, ὅπου οἱ ἀληθεῖς καλαισθητοὶ μετροῦνται εἰς τὰ δάκρυα, ἔργον φιλολογικὸν δὲν εἶνε ἀκόμη δυνατὸν νὰ τὴν ἐχη. Τὸ κοινὸν μας, —καθὼς καὶ μερικοὺς κριτικούς— συγκινοῦν δρᾶματα ἀνάλογα πρὸς τὰ μυθιστορήματα τῶν ἡμερησίων ἐπιφυλλίδων. Γρ. Ξ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΑΓΝΑΔΑΤΤΑ¹

Ποίημα Ἰνδικό. — Μετάφρ. Α. Ν. Κεφαλληνῶ.

— Τέτοια θλιπτικὴ φωνὴ γροικῶντας, ὁ νεός μου ἐσκοτίνισας, καὶ τρεμάμενος ἀπὸ φόβου μὴ ἔκκαμα ἓνα κριμα ἀσπῆν νὰ πῆσῃ τὸ δαξάρι ἀπὸ τὸ χεῖρι μου. Σιμῶνοντας μετὰ βία εἶδα πληγωμένον εἰς τὴν καρδίᾳ ἓναν δὺςτυχον νέον μετὰ φέρεμα δερματίνον καὶ μετὰ δεμένη τὰ μαλλιά σὰν ἀσκητῆς² πεισμένον εἰς τὸ νερό. Αὐτὸς βαθῶν πληγωμένος θανάσιμα σηκόνοντας τὰ μάτια πρὸς ἐμέ τὸν ἄθλιο, τούτα τὰ λόγια εἶπε, ὦ βασιλίσσα, σὰν νὰ θέλε νὰ με κάψῃ μετὰ τὴ φλόγα τοῦ θυμοῦ σου. — Τί κακὸ σοῦ ἔχω κάμη πολεμιστῆ, κ' ἐσκοτῶσας ἐμέ πού ζω ἔς τὰ δάση κ' ἦλθα νὰ πάρω νερό γιὰ τοὺς γονεῖς μου; Αὐτοὶ οἱ δὺςτυχημένοι τυροὶ γέροντες γονεῖς μου, ἔρμι εἰς τὸ μοναχὸ δάσος, ἐμέ προσμένουν μετὰ πόθο. Μετὰ αὐτῆ τῆ μίᾳ σαίττειά τρεῖς ἐσκοτῶσας, σκληρέ, ἐμέ καὶ τὴ μητέρα μου καὶ τὸν γλυκὸ μου πατέρα· γιατί, πού κακὸ δὲν ἐκάμαμε; Βέβαια δὲν βλέπω κἀνέναν καρπὸ ἀπὸ τὴν ἀσκησὴ ἢ καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι τῶν ἱερῶν βιβλίων ἀπὸ δὲν γνωρίζει ὁ πατέρα μου πού σύ, ἄφρονε, μ' ἐσκοτῶσας. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ ἐγνωρίζε τί θὰ εἶδονο τὸν νὰ κάμη ἀπὸ τὴν τύφλα ἀκίνητος; καθὼς τὸ κρῦμένο δένδρον δὲ δύναται νὰ βοηθήσῃ ἄλλο δένδρον πού κόβετα. Πήγαινε εὐθὺς καὶ διηγῆσού το σὺ τοῦ πατέρα μου, ὦ Ραγουιδῆ³, μὴ σὲ κάψῃ ἢ κατάρρα του ὅπως τὴν ζερὴ πελοκοῦδα ἢ φωτιά. Αὐτὸ τὸ μονοπάτι βγαίνει εἰς τὸ ἐρημητήριο τοῦ πατέρα μου· πήγαινε γοργὰ καὶ κάμη νὰ λάβῃ ἔλεος γιὰ σὲ, μὴν ὀργισθῇ καὶ σοῦ δώσῃ τὴν κατάρρα του. Βγάλε μου γλήγγρα τὴ σαίττα. Αὐτὴ ἢ σαίττα πού σὺ ἔχεις σαίττειά φλογίζοντας τὴν καρδίᾳ ἓναν ἢ φρετῆ τῆς ἀστραπῆς μου σβύνει τὴν πνοή. Τράθηξέ μου τὴ σαίττα μὴ λάβω θάνατο μ' αὐτὴν μετὰ τὴν πληγή. Ὅχι δὲν εἶμαι ἐγὼ δὺς φορές

¹ Ἴδε σελ. 188.
² Γνώρισμα τῶν ἀσκητῶν ἦταν ἓνας τρόπος χτενιστῆς ἰδιαίτερος καὶ τὰ φορέματα πού ἐφοροῦσαν ἢ δερματῖνα ἢ καὶ ἀπὸ φλοῦδες τῶν δένδρων.
³ Ραγουιδῆς εἶναι τὸ πατρωνυμικὸν ὄνομα πού εἶχαν οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰθιοπίας ἀπὸ τὸν Ραγὸν προπάππον τοῦ Ράμα, καθὼς καὶ Ἰζακουιδῆς ἀπὸ τὸν Ἰζθακὸν ἓναν ἀπὸ τοὺς προγόνους τοῦ Ράμα.

γεννημένους¹· μὴ σὲ τρομαξῇ ὁ φόβος μὴ ἐσκοτῶσας ἓναν βραχμάνον². Ὅμως ἀπὸ βραχμάνον πατέρα ἐγεννήθηκα πού κατοικεῖ ἔς τὰ δάση καὶ ἀπὸ μίᾳ σουδρά³. — Τέτοια λόγια μου εἶπε ὁ νέος πού εἶχα πληγῶσῃ μετὰ τὴ σαίττα μου. Κ' ἐγὼ βλέποντας αὐτὸν τὸν νέον κειτάρμενον εἰς τὴν Σαρκιῶν ὄλον βρεγμένον εἰς τὸ κορμί νὰ μῦρεται καὶ νὰ στενάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο τῆς σαίττειας, ἔγασα κάθε μου δύναμι. Ὅμως κἀνόντας νὰ συνέλθω πού εἶχα χαμένα τὰ λογικά, ἐτραβῆξά τὸ πονεμένον τὴ σαίττα μετὰ ὀρμῆ, ἐλπίζοντας νὰ ζήσῃ αὐτός ὁ ἐρημίτης. Ἀλλὰ μόλις ἐβγήκε ἢ σαίττα, ἐπὸνεσε γιὰ λίγο ἀκόμη τὸ τέκνο τοῦ ἀσκητῆ, ὁ ἀνασασμός του ἔγεινε ἀγκομαχικό, ἐπαράραξε, ἀνάγκη τὰ μάτια του καὶ ἐξεψύχασε. Ὅταν ἀπέθανε τὸ τέκνο τοῦ μεγάλου ἀσκητῆ κατακρημνίζοντας εὐθὺς ἐμέ μετὰ ὄλη μου τὴ δόξα, πικρὴ μαυρίλλα ἐσκέπασε τὰ λογικά μου κ' εὐρήθηκα βυθισμένος σὲ συμφορὰ μεγάλη, βέβαιη.

II

Τότε ἐγὼ, ὅταν ἔβγαλα τὴ φλογερὴ σαίττα, ὅμοια μετὰ σφίδι φαρμακερὸ, ἐκίνησα, παίροντας τὸ σταμνί, κατὰ τὸ ἐρημητήριον τοῦ πατέρα μου. Ἐκεῖ εἶδα τοὺς δὺςτυχοὺς γονεῖς μου, τυφλοὺς γέροντας κ' ἔρμιους ὡσάν πουλιὰ μετὰ φτερά κρῦμένα. Ἐκῆσθον σιμὰ καὶ οἱ δὺς οἱ πικροὶ πού ἐγὼ ἔθανάτωσα, καὶ μετὰ λαχτάρρα ἔσυννομιλοῦσαν γιὰ τὸ τέκνο τοὺς καθὼς τοὺς ἐθασάνει ἢ ἔγγονα νὰ ἴδουν τὸ παιδί τους. Μετὰ τὴν ψυχὴ θλιμμένη σιμῶνοντας ἐγὼ πού ἀθέλητα εἶχα κάμη τέτοιο μεγάλο κριμα ἐκυττούσα αὐτοὺς τοὺς δὺς ἀσκητᾶδες καθήμενους εἰς τὸ ἐρημητήριο. Ὅταν ἔκουσε βρόντο πατημασιῆς ὁ ἐρημίτης ἐμίλησε πρὸς ἐμέ· — Γιατί αὐτὴ σου ἢ ἄρρητα παιδί μου; φέρε γλήγγρα τὸ νερό. Ὁ Ἰαгнаδάττα⁴, πολλὴ ὄρα γλυκὴ μου, ἐπαίγνιθισες εἰς τὰ νερά μ' ἐγνοῖαν ἦταν ἢ μητέρα σου, καθὼς κ' ἐγὼ, παιδί μου. Ἄν κάπως σὲ ἐπικράναμε ποτὲ ἐγὼ ἢ καὶ ἢ μητέρα σου, ἐσὺ συχώρησέ μας καὶ πλέον μὴν ἀργῆς ὅταν πηγαινῆς κάπου.

Σὺ εἶσαι τώρα τὸ στήριγμα ἐμέ τοῦ κρημνένου, τὸ φῶς μου τοῦ τυφλοῦ, εἰς ἐσὲ εἶνε δεμένη ἢ ψυχὴ μου. Ἀλλὰ γιατί δὲν ἀπολογίσαι; — Μετὰ ἀργὸ πάτημα σιμῶνοντας τότε τρομασμένος ἀποκριθῆκα ἐγὼ εἰς αὐτὸν πού ἔλεγε τέτοια λόγια παραπονετικὰ λαχτάρωντας γιὰ τὸ τέκνο του, καὶ μετὰ τὸ λαρούγγι πνιγμένον εἰς τὰ δάκρυα, κἀνόντας νὰ στερεώσω τὴν ἀχάμηνα τῆς φωνῆς, μετὰ σχῆμα παρακαλεστικὸ ὀλιότερος τούτα τὰ λόγια εἶπα μετὰ μιλιὰ κρῦμένη ἀπὸ τὸν τρόμο· — Ἐγὼ εἶμαι ὁ πολεμιστῆς Λασάραθας, δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ υἱὸς σου, ὦ ἀσκητῆ, φθασμένος ἐδῶ ἀπὸ ἔκκαμα, ἓνα κριμα φοβερὸ πού ὄλον οἱ καλοὶ θὰ κατακρίνουν. Ὁ εὐλογημένος, μετὰ τὸ δοξάζει ἔς τὸ χεῖρι ἔφθασε εἰς τῆς Σαρκιῶν τὴν ἀκροποταμιὰ ὄλος πόθος νὰ σκοτώσω ἄγνωστο ἀγγίμι πού νὰ σιμώσῃ ἐκεῖ. Ὅταν ἔκουσα τὸν ἦχο ἐνὸς σταμνιοῦ πού ἐγιόμιζε καὶ μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ σκοτώσω ἓναν ἐλέφραντα, ἐπλήγησα τὸ ἴδιο σου τὸ τέκνο. Προικῶντας τὸ παραπῶνον ἐκείνου πού ἦταν πληγωμένος ἔς τὴν καρδίᾳ μετὰ τὴ σαίττα, ἐβρίχθηκα τρομασμένος κατ' αὐτὸ τὸ μέρος, κ' εἶδα τὸν ἐρημίτη. Ὁ εὐλογημένος, σαίττειώντας εἰς τὸ ἄκουσμα ἐνὸς ἦχου μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ σκοτώσω ἓναν ἐλέφραντα ἔβρισκα κατὰ τὰ νερά τὴ σαίττα πού ἐπλήγησε τὸ τέκνο σου. Ὅταν τοῦ ἔβγαλα τὴ σαίττα ἐδῶσθηκα ἢ πνοή σου, καὶ ἀπὸ ἔκκαμα ἐκλαψε πολλὴ ὄρα ἐσᾶς τοὺς δὺς ἐρημίτες ἐπέταξε ἔς τὸν οὐρανὸ. Εἰς ἐμέ πού ἀνήξερως ἐπλήγησα τ' ἀγαπημένον τέκνο σου, ὦ ἀσκητῆ, κ' εὐρήκε μετὰ τέτοιον τρόπο τὸ τέλος σου, ῥίξε σὺ τώρα, ἂν ἦναι θέλημά σου, ὄλην τὴν φλόγα τοῦ θυμοῦ σου. — Αὐτὸς γροικῶντας τέτοια λόγια, γιὰ μίᾳ στιγμῆ ἄλλοις συνήλθε μετὰ βαθὺ ἀναστήναγμα κ' εἶπε πρὸς ἐμέ πού ἔστεκα σὲ στάσι παρακαλεστικῆ. — Ἐάν ἐσὺ κἀνόντας τέτοιο κριμα δὲν ἤθελε μου τὸ ἡμερογήσις ὁ ἴδιος, τότε καὶ τοὺς λαούς σου ὄλους ἤθελε κατακάψῃ ἢ φωτιά τῆς κατάρρας μου. Ὁ πολεμιστῆ, ὁ θάνατος ἐνὸς ἐρημίτη ἂν ἤθελε γίνῃ θεληματικῶν θὰ ἐκρημνίζε εὐθὺς ἀπὸ τὸ θρόνο του τὸν ἴδιο τὸ Βράχμα¹ τὸν ἀκλόνητον. Ἐρτὰ ἀπὸ τοὺς προγόνους σου καὶ ἐρτὰ ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους σου εἰς τὴ δικὴ σου γενεὰ, ἄθλιο, θὰ ἐπεσταν σὲ δὺςτυχία ἔάν ἐσὺ ἔθανῶτονες θεληματικῶν ἓναν ἀσκητῆ. Ἀλλὰ γιατί ἀθέλητα τὸν ἔθανάτωσας σὺ μόνος σήμερα ζωντανός; εἰδημὴ πῶς θὰ ἐζούσας πού τότε οὔτε ἢ γενεὰ τῶν Ραγουιδῶν δὲν ἤθελε ὑπάρχει πλέον; Ὁδήγησέ με ἀμέσως ἐκεῖ πού μετὰ σαίττα φρονικὴ ἐσκοτῶσας τὸ γλυκὸ μου τὸ τέκνο, τὸ στήριγμα μου τοῦ τυφλοῦ. Πέθῶ νὰ ψηλαφῆσω τὸ τέκνο μου πού κειττεται ἔς τὸ σιάκι, ἔάν μείνω ζωντανός ὡς ν' ἀπολάβω τὸ ὑστερινὸ ἀγκάλισμα τοῦ παιδιοῦ μου. Μαζὶ μετὰ τὴ συμβίβι μου σήμερα θὰ ψηλαφῆσω αὐτὸν πού

μετὰ τὰ μέλη αἱματομένα καὶ τὰ μαλλιά λυτὰ καὶ ἄταχτα ἐπέρασε εἰς τὸ βασιλεῖο τοῦ Ἰάμα¹. — Τότε μόνος ἐγὼ ὀδηγῶντας εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τοὺς δὺς βαρὺς πικραμένους ἔκκαμα κ' ἐγγίγξει αὐτὸς μαζί μετὰ τὴ συμβίβι του τὸ τέκνο του πού ἐκείτοτον νεκρὸ. Βρασανισμένοι ἀπὸ τὴν πίκρα τοῦ παιδιοῦ τοὺς ἐπασπάτευσαν τὸ τέκνο τους πού ἐκείτοτον ἔς τὴ γῆ, καὶ βγάνοντας φωνὴ τοῦ πόνου ἐπεσαν κ' οἱ δὺς ἐπάνω του. Ἡ μητέρα τοῦ νεκροῦ γλύφοντας μετὰ τὴ γλῶσσά της τὸ πρόσωπο τοῦ θλιπτικῶν ἐμύρτου ὅπως ἢ τρυφερὴ ἀγελάδα πού ἔχει χάσῃ τὸ μοσχάρι της. — Πῶς δὲν σοῦ εἶμαι ἐγὼ, ὦ Ἰαгнаδάττα, γλυκὴ μου, καὶ ἀπὸ τῆ ζωῆ σου πλέον ἀγαπητῆ; Γιατί ἐνῶ ἐτοιμάζουσα γιὰ τόσο μακρυνὸ ταξεῖδι δὲν μου συνταχίνας; Ἀγκαλιάσε με πρῶτα καὶ πηγαινῆς ὕστερα, παιδί μου. Γιατί, καλέ μου, εἶσαι ὀργισμένος ἐναντίον μου καὶ δὲν μ' ἀπολογίσαι; — Καὶ ὡστόσο ὁ πικρός του πατέρα πασπατεύοντας τὰ μέλη του, τούτα ἔλεγε ὁ θλιμμένος πρὸς τὸ νεκρὸ του τὸ τέκνο ὡσάν νὰ ἦταν ἀκόμη εἰς τὴ ζωῆ. — Πῶς δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ πατέρας σου, παιδί μου, πού μαζί μετὰ τὴ μητέρα σου ἦλθα πρὸς ἐσὲ; Σήκου λοιπόν, γλυκὴ μου, κ' ἔλα νὰ μετὰ ἀγκαλιάσῃς τὸ λαίμω. Τὴν ἐρχόμενη νύχτα τίνος ἐγὼ, παιδί μου, θ' ἀκούω τὸ μουρμουριτὸ ἔς τὸ δάσος ὅταν κάνη τὴν ἀνάγνωσι ποθῶντας νὰ μάθῃ τοὺς ἱερούς κανόνες; Καὶ ποῖος θὰ συναξῇ καὶ θὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ δάσος εἰς ἐμας τοὺς τυφλοὺς πού πεινασμένους θὰ μετὰ καιρὴ ἢ λαχτάρρα τοῦ παιδιοῦ μας, ἄγγιους καρπούς καὶ ῥίζες; Καὶ αὕτην τὴν τυφλὴ γρᾶτα κ' εὐσεβῆ μητέρα σου, πῶς, παιδάκι μου, θὰ τὴν θρέψω ἐγὼ πού ἐχάθη ἢ δύναμι μου; Κάμε νὰ μὴ φύγῃς ἐδῶθε γιὰ μίᾳ μόνον ἡμέρα ἀκόμη καὶ φεύγεις αὐριο μαζί μου καὶ μαζί μετὰ τὴ μητέρα σου, γλυκὴ μου.

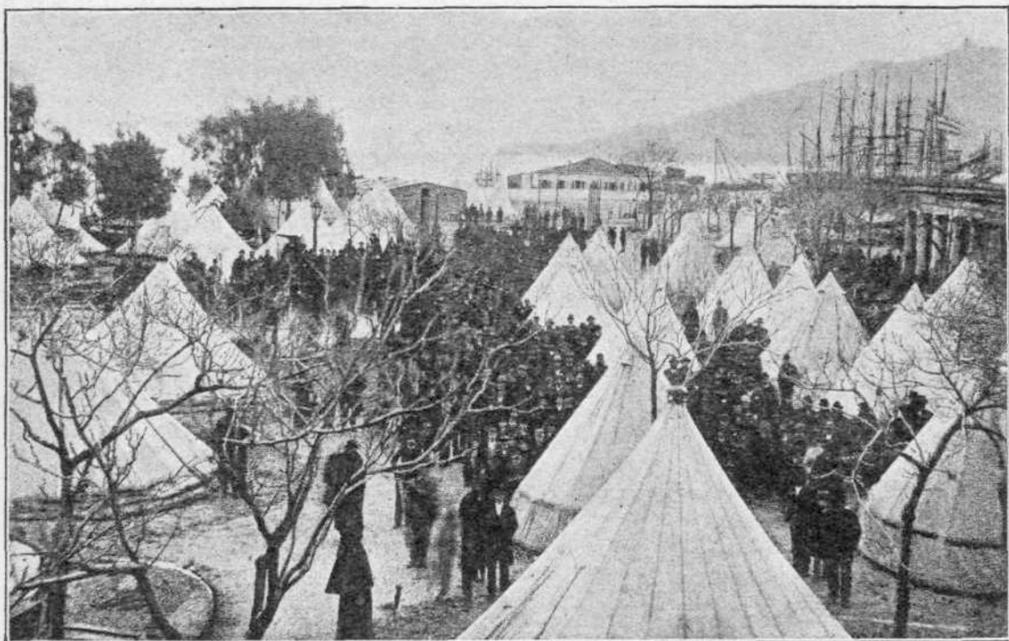
[Ἔπειτα τὸ τέλος]

¹ Ἰάμας (Yama) ὁ θεὸς πού βασιλεύει ἔς τὸν κάτω κόσμον καὶ εἶναι κριτῆς τῶν ἀπεθάνοντων ἔχοντας σιμὰ του τὸν Τσιτραγούπτα (citragupta) ἐκεῖνος πού γράφει ἔς τὸ κρυφὸ πού σημεῖον ὄλες τῆς πράξεως τῶν ἀνθρώπων καλὰς καὶ κακὰς. Ἀπὸ ὁ Βράχμας ἐπλάσε τοὺς τρεῖς κόσμους—γῆ, οὐρανὸ καὶ ἄδη—ἐστοχάσθη πῶς ἔλειπε ἓνας τόπος γιὰ νὰ κραινωται οἱ πεθαμένοι καὶ νὰ τιμωροῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ, ὡστε ἔκαμε καὶ ἐγεῖνε ἓνα μεγάλο καὶ λαμπρὸ πηλάτι μετὰ μίᾳ αἰθουσα γιὰ κριτήριον ὅπου ἔστεκε ὁ Ἰάμας πού ὀλόγουρα τῆς ἔρρε ἐνὰ ποταμὶ ἀπὸ νερὸ βραστό, καὶ ὄλοι ὅταν ἀπέθαναν ἔπρεπε νὰ τὸ περάσουν κολυμβῶντας. Ὅποιος ὅμως εἰς τὴ ζωῆ του ἤθελε προσφέρει μίᾳ ἀγελάδα εἰς ἓναν βραχμάνον εὕρισσε ὄρσο πρὸ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ πέρασμα εὐκολώτατο.

¹ Ὁ Βράχμας εἶναι τὸ ὑψηλότερον ἀντικείμενον τῆς θεοσοφίας· τὸ θεῖον θεωρούμενον ὡς ἀπόσωπο, τὸ ἀπόλυτον.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η εν Ζακύνθω Πλατεία του Γεωργίου, κατά τους σεισμούς

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΦΥΛΛΟ ΚΑΙ ΚΛΑΡΙ

Του φθινοπώρου τον καιρό,
Σε δάσος θλιβερό, ξερό,
Σε δέντρο κάθισα άποκότου,
Που μ' έρωσαν τα δάκρυά του
Και άκουσα κλαρί και φύλλο,
Χλωμό τό ένα, τάλλο ξύλο:

— Μάνα μου, σφίξε με, γλυκειά μου,
Σφίξε με άπάνω 'ς τό κορμί σου,
Νοιώσω και ψεύγει ή καρδιά μου,
Δός μου ψυχή άπ' τήν ψυχή σου!..

— Παιδί μου, άχ! παιδί καίμενο!
Σά σφελαχτού άνθό έχεις όψι...
Τό αίμά σου εινε παγωμένο...
Νά! τό δρεπάνι θά σέ κόψη!..

Και για στερνή φορά τό φύλλο
Φιλνσε τό γυμνό τό ξύλο
Κι' έπεδεν άλαφρό, άργό:
Τόδα και δάκρυσα κ' έγώ.

ΗΜΕΡΑΣ ΖΩΗ

Τό πρώτό του χουσό φιλι
'Εδινε ό ήλιος 'ς τήν ήμέρα
Και ή γλυκύτατη ή μητέρα
Με λόνο και χαρά πολλή
Είδε καινούργια θυγατέρα.

Χόρτασε ό ήλιος 'ς τά φιλιά
Της πράσινης της γής τά στάθη
Της θάλασσας βαθιά τά βύθη
Κ' ή μάνα χόρτασε άγκαλιά
Τήν κόρην όπου της γεννήθη.

Διάδινκε ό ήλιος τό βουνό
'Ωσάν διαβάτης που περνάει
Κ' ή κόρη, άνήλιαστη, κινάει
Τό δρόμο, όμίε! τό σκοτεινό
'Όπου τραβά και δε γυρνάει.

Και σαν αυτός λαμπρός γοργά
'Εγυρε και τό φός κοκκίνυνσε
Που τό βασιλεία του μίνυνσε,
Και ή ψυχούλά της άργά
Κατά τάστέρια άπάνω κίνυνσε.

ΜΟΥΠΕΣ ΟΧΙ!

Μουπες όχι! — και δίπλα μας τό ρεϊκι
'Όλο νάζι 'ς τή βρύση μυστικά
'Εμιλούσε 'ς τό πράσινο τό φύκι.

Μουπες όχι! — κι' έμένα δεν κυττούσαν
Τά γοργά σου τά μάτια τά γλυκά,
Μόν ψυχούλες που τάνθη έμπρός φιλούσαν.

Μουπες όχι! — και έσφιγγες 'ς τό χέρι
Δυό μπουμπούκια ένός κλαριού παιδιά
Σάν νά επόθεις τά δυό νά κάνης ταίρι.

Μουπες όχι! — μιά μέσα ή πονεμένη
Μεξ τά στάθη σου τόδερε ή καρδιά,
'Η τό ειπε ή λαλιά σου γελασμένη;
ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ

1

Νά ό χειμώνας! 'Αγαπώ τις πρώτες
συννεσιές του, γλυκές σαν τή μελαγχολία,
τή δυνατή μυρωδιά των περμένων φύλ-
λων, τό πρωινό του ποταμού άντριχια-
σμα. Καμμιά φορά πέρνω τή βάρκα μου

και πάω κι' άράζω στό βά-
θος του μικρού παραπότα-
μου, άνάμεσα στά δυό νη-
σιά. Και 'κει στό γαλήνιο
έκεινο θάνατο του θέρους,
βρίσκουμ' επί τέλους μό-
νος, μακριά άπ' τόν κό-
σμο, σαν έρημίτης χρόνων
πληθών.

'Α! πώς όλα εινε μα-
κριά και πώς όλα φαίνου-
νται μικρά! Γιατί λοιπόν
χθές νά είμαι όλος πάθος
και τί άνότητα φιλοδοξία
που είχα νά βεβαιώνω τήν
αλήθεια; Τήν όρ' αυτή
αισθάνουμαι τόν έαυτό μου
χαμένο, σαν άτομο, στα
στάθια της μεγάλης φύ-
σης: δεν ξέρω πειά, ποιό
εινε τό αλήθινό σ' αυτή
τήν άδιάσκη κίνηση της
μυρμηκιάς μας, σ' αυτούς
τους πόλεμους της φιλολο-
γίας και της πολιτικής,
που τους θαρρούμεν απο-
φασιστικούς, μά που ούτε
άν λυγίζουν των ποτα-

μών τά μεγάλα καλάμια. 'Ό,τι ξέρω,
εινε πως φερόμαστε σα λεπτά άχυρα άνά-
μεσα στην αιώνια έργασία του κόσμου και
πως κάμνει τόν άνθρωπο ταπεινό και φρό-
νιμο ν' άκούη τήν έργασία αυτή της γής
μόνος, ένα πρωί του φθινοπώρου.

Τά νερά περνούν πλατειά, μερικά μι-
κρά νέφη, άσπρα σαν πούπουλα πετούν στον
ώχρον ουρανό, ένω άντριχιαστική σιωπή
καταβιάζει άπ' τά δένδρα. Και 'γω δεν
θέλω πλιό άλλο τίποτε, παρά νά τελειώσω
έκει, ν' άφίσω τόν έαυτό μου στα νερά
έκεινα, στα νέφη εκείνα και νά χαθώ στα
βάθη της σιωπής αυτής. Εινε τόσον ωραίο
νά πάυση κανένας τις φιλονεικίες και τις
άμφιβολίες του και ν' άγκαλιασθή τή γα-
λήνη της έξοχής, που κάμνει αυτή τις
δουλειές της χωρίς σταμάτισμα και χωρίς
σζήτησες! Άδριο θά ξαναρίσουμε πάλι
τις μάταιες φιλονεικίες μας. Σήμερα, άς
είμαστε δυνατοί κι' άναισθητοι σαν τά
άλογα, που άφίνουν στα χωράφια με τό
χόρτο, ως τήν κοιλιά.

'Όλη ή νειότη μου ξυπνά! Θυμούμαι
τόν καιρό, που πηγαίναμε όλοι μαζί για
ν' ανακαλύψουμε τό Σηκουάνα, λιεύγες
όλες μακριά άπ' τό Παρίσι. 'Ω εύτυχι-
σμένη εποχή, που έλπίζεις όλα νά τά κυ-
ριεύσης, χωρίς νά έχης άκόμα τίποτε νά
φυλάξης.

2

'Ηταν' ένα χωριό μικρό, μακριά άπ'
τό σιδηρόδρομο: αυτό δικαιολογούσε τήν
μοναξιάν του. Τά σπίτια ήταν' άτακτα
κτισμένα πάνω σε μιά όχθη άψηλή: συνέ-
θαιναν όμως καμμιά φορά στις μεγάλες
πλημμύρες τό νερό νά μπαίνει στα σπίτια

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τό 'Οκταήμερον, υπό Γρ. Ξ.
'Ο θάνατος του 'Ιαγναδάττα, ποίημα 'Ινδικό,
μετάφρασις Α. Ν. Κεφαλληνού.
Τραγούδια: Φύλλο και κλαρί, 'Ημέρας ζωή,
Μούπες όχι, υπό 'Αγιός Θεός.
'Ο Ποταμός, (έκ των του Ζολά, μετάφρασις
Μ. Α. Φ.).
'Ηλιου Βασιλεία, ποίημα Victor Hugo,
κατά μετάφρασιν Καλυβίτη.
Μικρά Διάφορα.
'Ανοικτά Γράμματα.
Χρονικά.
'Η εν Ζακύνθω Πλατεία του Γεωργίου, κατά
του σεισμούς (εικόν).

Είς τό προσδεχέσ: Της κερζής τό μάριμαρο,
υπό Σπυρ. Λάμπρου κτλ.

Αί έπιστολαί και έν γένει πάν τό άφο-
ρωών τήν «Εικονογραφημένην 'Εστίαν»:
Πρός τόν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
θυντήν της «Εικονογραφημένης 'Εστίας»
'Αθήνας.

των χωριανών, οι όποιοι τότες ήσαν αναγ-
σμένοι νά περπατούν με βάρκες. Τό κλο-
καίρι κατέβαιναν σ' ό Σηκουάνα από ένα
χλοσρό κατήφορο, κομμένο 'δω και 'κει
άπό μονοπάτια. Ηύραμ' έκει ένα κλήον
ξενοδόχο, πώθαλε όλο τό ξενοδοχείο του
στη διάθεσή μας. Οι πελάτες ήτανε σπά-
νιοι: λίγοι μόνον χωρικοί τήν Κυριακή
και έτσι ήτανε μαγευμένοι με τό κελε-
πούρι των Παρισινών, που τούρχοντο για
έβδομάδες πολλές.

Γιά τρία χρόνια είμαστε οι βασιληάδες
του τόπου. Τό ξενοδοχείο ήταν μικρό:
όταν έρχόμαστε καμμιά δωδεκαριά έπρεπε
νά ζητούμε δωμάτια στό χωριό. 'Εγώ
είχα διαλέξει μιά κάμαρα στου πεταλωτή.
Σά νάχω άκόμα μπροστά μου τό μεγάλο
δωμάτιο με τό δρύινο άρμάρι του, ως έκει
πάνω μεγάλο, τους τοίχους του τους άσβε-
στωμένους, στους όποιους ήσαν κερπωμένα
εικονίσματα, τή γύψινη θερμάστρα του,
μ' ένα σωρό πάνω πολυτέλειες χωριάτι-
κής, χαρτίνα άνθη, 'ποκάτω από γυαλιά,
χρυσωμένες θήκες, άγορασμένες από πα-
νηγύρια και κογχύλια φερμένα άπ' τή
Χάβρη. Στην κλίνη για ν' άνέβη κανένας
έχρειάζετο σάλα. Τό δωμάτιο έμύριζε
της τελευταίας πλύσης άσπρόρουχα πα-
στρικά, που τό άρμάρι ήταν γεμάτο.

'Ητανε της μεγάλης του κόρης, τό δω-
μάτιο που μου έδινε ό πεταλωτής και φου-
στάκια τσίτινα και κορσάξ ήταν' άκόμα
κρεμμυένα στα κερριά. Οι σύντροφοι μ'
άστειζούνταν κ' έλεγαν πως κοιμούμαι έκει
όλόκληρος στον ποδόφυρον μέσα. Τ' αλήθινό
εινε, πως όλες εκείνες ή χωριάτικες φορε-

σιές μ' έπείραζαν όλιγον. Κάποτε μ' έπια-
νεν ή περιέργεια κι' άνοιγα τό άρμάρι κ'
έξέταζα τά κρεμμυένα ρούχα. Τί παλη-
κάρισα! οι ζώνες του φουστανιού της δεν
μου ήσαν και πολύ στενές και δυό Παρι-
σινές θά έχόρευαν μέσα σ' ένα άπ' τά
κορσάξ έκεινα. Μιά βραδυά ανακαλύψα
ένα κορσέ πίσω από μιά στίβα πετσέτες.
'Εμειν' άπορημένος: ήταν αλήθινός όπλι-
σμός, σωστός θώρακας από μπαλένες, τόσο
μεγάλος που χωρούσε μέσα τό στήθος της
'Αφροδίτης της Μήλου. Τή δεύτερη χρο-
νιά που επήγαμε ή ώραία 'Ερνεστία είχε
πάρει ένα μακελάρη άπ' τό Πουασού.

Στις τέσσαρες τό πρωί τά χελιδόνια
πούχαν κάμει τήν φωλιάν τους στην κα-
πνοδόχο πάνω μ' έξυπνούσαν με τή διαπε-
ραστική φλυαρία τους. 'Εγώ όμως ξανα-
κοιμώμουν: άλλα στις έξη άρχίζ' ένα
ξεκωφαντικό νταβατούρι. Κάτω ό πετα-
λωτής άρχιζε τή δουλειά του. Τό δωμάτιό
μου ήταν' άκριθώς πάνω άπ' τ' άργα-
στήρι. Τό φρούσι έφουσουσε με δυναμι
άνεμοζάλης: ή σφύρες έπέφταν με ρυθμό
στ' άμωνι. Τό σπίτι όλο πηδούσε στη
μουσική εκείνη. Η κλίνη μου τις πρώτες
ήμέρες μου έφάνη πως τόσο έκουνιώτου,
ώστ' άναγκάζουμουν νά σηκνούμαι: κα-
τόπιν όμως έσυνήθισα: και όταν ήμουν
πολύ κουρασμένος, ή σφύρες επί τέλους
μ' άπεκοίμιζαν.

3

Δεν έρχόμαστε παρά για τό Σηκουάνα
και 'κει περνούσαμε τις ήμέρες μας. Σε
τρία χρόνια δεν έκάμαμε ούτ' ένα περι-
πατο με τά πόδια: ένω δεν έμεινε νησί,
παραπόταμος ή μικρός κόλπος, που νά μήν
τόν γνωρίσουμε. Της όχθης τά δένδρα έγει-
ναν φίλοι μας. Θά είμπορούσαμε νά πούμε
τόν αριθμόν των βράχων' άπ' όλα τά μέρη
μιά λεύγα μακριά είμαστε σπίτι μας. Σή-
μερ' άκόμα, σαν κλείω τά μάτια, τό
μέρος εκείνο του Σηκουάνα έρχετ' εμπρός
μου με τις λευκίες του, με τις άνθισμένες
όχθες του, τις γεμάτες από μεγάλα άνθη
γαλάζια και βιολεττιά, με τά έρμα τά
νησιά του με τά γιγάντια χόρτα τους.

'Ο ξενοδόχος μας είχε μιά βάρκα λιγάκι
βαρειά, καμωμένη στη Χάβρη, θαρρώ,
που χωρούσε πέντ' έξη επιβάτες. Θά ήταν
στερεά για νά βαστάξη στις τρομερές περι-
πέτειες που έπαθε. Τήν έσπρωχναμε κατά
τις όχθες χωρίς προσοχή καμμιά: έπερνού-
σαμε πάνω από πεσμένα δένδρα, τήν έχώ-
ναμε στον άμμο τόσο βαθιά πώπρεπε νά
μούμε στο νερό με τά πόδια γυμνά, για
τή βγάλωμε. Αυτή περιωρίζονταν μόνον
με τσακρή, που μάς έκανε νά γελούμε.
Κάποτε κινούμενοι από κακόβουλη σέψη,
για νά τή δοκιμάσουμε, έλέγαμε, τήν έρ-
ρίπταμε σε μεγάλες πέτρες με μιά δυνατή
κουπιά. 'Επέφταμε άνάσκελα ήμεις: τόσο
τό κτύπημα ήταν δυνατό: εκείνη άφινε
παράπονο ύπόκωρο και είμαστε καταγοη-
τευμένοι.

Δεν ξέρω αν ό ξενοδόχος έκατάλαβε τις
δοκιμές, που έκάμαμε στη στερεότητα
της βάρκας του: μά θυμούμαι πως τόν είδα
σκαιπτικόν και συγκινημένον μπροστά της
σε ώρες που νόμιζε πως δεν τόν βλέπει
κανένας. 'Εσκυθε, τήν παρατηρούσε, τήν
άγγιζε με τρόπο πατέρ' άνήσυχου. 'Ητανε
άνθρωπος γλυκός: ποτέ δεν τολμούσε νά
παραπονηθή.

4

'Υστερ' ήσυχαζαμε, απολαμβάναμε τό
βαθύ του ποταμού θέλητρο.

'Η δυό όχθες πλαταιούν: τό νερό άπλώ-
νεται σα μεγάλη δεξαμενή: κι' έκει τό
μέτωπο προβάλλουν τρία νησιά στό ρέμ-
μα. Τό πρώτο στ' άριστερά πολύ μακριό
άπλώνετ' ως μιά λεύγα: τό δεύτερο, τρα-
κόσια μέτρα τό πολύ: και τό τρίτο δεν
εινε παρά ένα κομματάκι γλόη, σκαπα-
σμέν' από δένδρα μεγάλα. Πιο πίσω
άλλα νησιά μικρά άπλώνουντ' άτακτα,
χωρισμένα άπ' του ποταμού τους στενω-
βουχίονες. Στην άριστερή όχθη του πο-
ταμού ήταν χωράφια καλλιεργημένα: στη
δεξιά ύψώνουνταν ένας λόφος, γεμάτος
στην κορυφή από δένδρα πυκνά.

Πλάι, πλάι με τήν όχθη αναβαίναμε
τό ρέμμα για ν' αποφύγουμε τόν κόπο.
'Υστερ' όταν φθάναμε στην άκρη του
πλατειού μέρους, πέρναμε τό μέσο κι' άφι-
ναμε τήν βάρκα νά μάς φέρη πίσω με τό
ρέμμα. Σιγά, σιγά εκείνη χωρίς θόρυβον
κανένα κατέβαινε μόνη της. 'Εμείς, ξα-
πλωμένοι στους πάγκους, μιλούσαμε με
τεμπελιά: μά τήν ώρα, που ή βάρκα
έφθανε κοντά στα νησιά ή κουβέντα έπε-
φε, άκατανίκητη κατάνυξη μάς έκυριευε
λίγο λίγο.

Μπροστά μας, πάνω άπ' τά κάτασπρα
νερά προβάλλαν στην αυτή γραμμή τά
τρία νησιά τά στρογγυλεμένα μέτωπα, τις
χλοσρές πρώρες τους. Φαίνονταν στη πορ-
φυρή τή όυση σα τρεις δέσμες από δένδρα
με τις πράσινες κορυφές, κοιμισμένες στον
άγέρα. Θάλεγες πως ήταν τρία καράβια
άραγμένα, τρεις Λεβιάθαν, που τά κα-
τάρτια τους έξαφρα με φυλλώματα, σαν
άπό θαύμα, είχαν σκαπασθή. Και κάτω
στό νερό, στον άσημένο καθρέφτη, π' άμέ-
τρητος άπλώνονταν, χωρίς ρυτίδα καμ-
μιά τά νησιά τις σκιές τους έρριπταν. Μιά
γαλήνη, μιά μεγαλοπρέπεια έβγαίναν άπ'
τά δυό γαλάζια, τόν ουρανό και τό πο-
τάμι. Τό βράδυ πρό πάντων, όταν ούτε
φύλλον έκουνιώταν, όταν ή επιφάνεια του
νερού έπερνε τό άνοικτό γαλάζιο χρώμα
του άρσαλιού, τό πανόραμα έμεγάλωνε
άκόμα κ' έκαινε τόν άνθρωπο νά σκαίπε-
ται τό άπειρο.

'Εκπεθαίναμ' άδιάσκη, έμβαίναμε
σε κανένα βραχίονα του ποταμού, άνά-
μεσα στα νησιά. Τότε τό θέλητρο έγινό-
τανε πειό βαθύ, πειό μεγάλο. 'Εκλιναν
στις δυό όχθες τά δένδρα κ' έκαιναν τόν
ποταμόν σαν ένα μεγάλο δρόμο περιβολιού.

Δέν ήταν πειά πάνω απ' τὰ κεφάλια μας...

Εμβάναμ' ύστερα σέ κανένα μικρότερο στένεμα...

Άλλες φορές πάλι ἐπλέαμ' ἀνάμεσα σέ φυτὰ θαλάσσια...

ἐπιφάνεια σάν μάτια περιέργων ψαριῶν. Εἶχεν ἀκόμα καὶ ἄλλα ἀνθη, ποὺ δὲν ἤξε...

Τὶ ὠραίες πρωῖες ἐπεράσαμε ἔτσι στὸν ποταμόν!

Άγαπούσαμε τὴν ὥρ' αὐτὴ τῶν λευκῶν ἀτσιῶν...

Τὴ νύχτα, τίς νύχτες τῆς σελήνης πρὸ

πάντων ἀγαπούσαμε! ἐπίσης νὰ πηγαινόμε...

Ὅταν ἐγύριζα στὸ Παρίσι, ἐφύλαγα γιὰ κάμποσο καιρὸ τῆς βάρκας...

Καὶ γι' αὐτὸ συχνὰ παρκαλιῶ, τὴν ὥρ' αὐτὴ, ποὺ ὀρίζω τὸν ἐαυτό μου...

[E. Zola] M. Δ. Φ.

ΗΛΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΜΑ

(Soleil couchant-Victor Hugo).

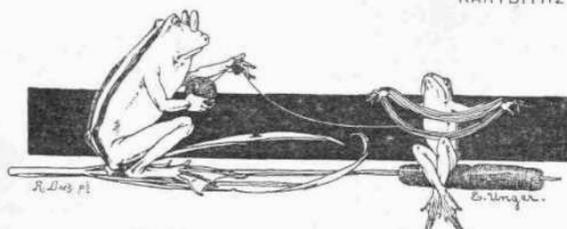
Ἐ τοῦ ἡλίου τὸ βασιλεμα, ἡ νύχτα πρὶν ν' ἀρχίσῃ...

Ὁ γέρος ἦτονε βοσκὸς καὶ τὰ βουνὰ ἀγαποῦσε.

Τώρα ἔς τὰ γέρα πλοῦσιος, τὸν κόσμῳ χορτασμένος...

Μία ἡμέρα διάβηκε, κ' ἡ ὁμοία τῆς σιμόνει...

Ὅρα κρυφὴ κι' ἐπίσημη! Ἡ πλάσι δὲ σαλεύει...

ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΤΙ ΚΕΡΑΙΖΟΥΝ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

[Ὁ ἐν Παρισίαις ἀνταποκριτὴς τῆς ἐν Κοινῶν]...

Ὅ ἐν Παρισίαις θεάτρον τοῦ Μελωδράματος...

θεάτρον; Ἐκατοντάδας χιλιάδων φράγκων!...

γάλα ποσὰ ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν, ἐνῶ ἄλλοτε...

έν ταις χιλιάσι ταύταις ὀλίγιστα ἔργα ἄξια λόγου. « Ἡ τέχνη παρακμάζει, φωνοῦσιν οἱ εἰδικοί πραγματογνώμονες, ἡ τέχνη παρήμασεν ». Ὅπου γενικεύεται ἡ καλλιτεχνία ἐκεῖ καὶ σπάνιοι οἱ ἀληθεῖς καλλιτέχναι. Ὁ ἄνθρωπος τείνει ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον εἰς τὴν κερδοσκοπίαν, εἰς τὸ εὐκόλον καὶ μέγα κέρδος, εἰς βίον λεπτεπίλεπτον καὶ ἰδεώδη καὶ ὑψηλόν. Δυστυχῶς ὁ κόσμος δὲν ἐπλάσθη τοιοῦτος καὶ αἱ κοινωνίαι αἱ μὴ θέλουσαι νὰ κατανοήσωσι τὴν ἀληθῆ φύσιν τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τὴν ἀληθῆ σημασίαν καὶ τοὺς ὄρους τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου καθεστῶτος, παθαίνουν ἐπὶ τέλους ἀπογοητεύσιν καὶ ὑφίστανται τὰς συνεπείας αὐτῆς. Ἐὰν ἦτο δυνατόν πάντες οἱ ἄνθρωποι νὰ ἦσαν ζωγράφοι, γλύπται, καλλιτέχναι, μουσικαί, ῥήτορες, ποιηταί, δημοσιολόγοι, κλπ, κλπ. θὰ ἦτο ἀγαστόν καὶ ἀξιέραστον πρᾶγμα. Πλὴν τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, ἔρα ὅσον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιδιώκῃ τὰ δυνατὰ ἐπιτευχθῆναι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐχὶ δὲ τὰ ἀδύνατα ».

ΑΝΟΙΚΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπημένε μου φίλε!

Ἐνα ἐπισόδιον στὸ τραῖνο τῆς Κηφισιάς με κάνει νὰ σοῦ γράψω σήμερα. Ἐπισόδιον, πού τοὺς ἄλλους τοὺς ἔκαμε νὰ γελάσουν, νὰ γελάσουν πολὺ, καὶ ἐμένα μαζὺ τοὺς, κοντὰ στίς ἄλλες ἀέφες, πού μέριξε ὑστερώτερα. Νὰ τί ἔτρεξε:

Ἐρχόμαστε μετὰ τὸ τελευταῖον τραῖνο μετὰ τὸ ἀθέρτο βαγόνι εἶμαστε πολλοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες. Ἀπέναντί μου καθόταν ὁ κ. Κ. μετὰ τὸ δῶ του τὰ κορίτσια καὶ τὴ γκυβερνάντα τους, μιὰ μεσόκοπη ξανθιά, μήτε ὠμορφή μήτε ἀσχημῆ. Δίπλα του, ἕνας κύριος πολὺ χαριτολόγος ἔδινε ἀφορμὴ στὰ κορίτσια νὰ δείχουν ἕνα μαγιό καμὸγελο καὶ δὺο σειρὲς μαργαριτάρια. Κοντὰ μου καθόταν ὁ σύντροφός μου καὶ ἄλλοι καὶ στίς ἄκρες πέρα κάπια γεροντότερα ἀνδρόγενα. Ἀπὸ τὴν Κηφισιά ὡς τὸ Μαρούσι τὸ βαγόνι ἔμιαζε ἕνα σοβαρὸ σαλόνι Ῥωμαϊκῶ. Ἐξὼν ἀπὸ τὸ ψιθύρισμα τοῦ χαριτολόγου μετὰ τὸ δροσιστικὸ καμὸγελο τῶν κοριτσιῶν τίποτις ἄλλο δὲν ἀκουγόταν. Μάλιστα ἐκεῖνη ἡ γκυβερνάντα ἦταν τόσο choβαρή, πού μπορούσε νὰ μὴν τῆς τὸ συχωρέσει κανένας. Τὴν εἶχα ἴσα-ἴσα ἀντίκρου μου καὶ στενοχωριόμουν πολὺ. Πίστεψέ με νὰ σε πῶ, πῶς με φαινόταν, μ' ὅλη τὴ ζέστη, σὺν νάντικρουζα ἕνα κομμάτι πάγο, ἕνα βουνὸ χιονισμένο καὶ καναδὸ φορὲς οἱ ὦμοι μου ἀνασηκώθηκαν χωρὶς νὰν τὸ θέλω. —Θέ μου! ἀφτὲς οἱ Ἀγγλίδες!... ἔλεγα μέσα μου, περνώντας τὴν γιὰ Ἀγγλίδα.

Στὸ Μαρούσι ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήκαν δὺο κύριοι μετὰ ψηλά καπέλα. Τὸν ἕνα τότε γνώριζα εἶνε πασίγνωστος τύπος. Ὁ ἄλλος μετὰ μουσικαὶ καὶ παχὺς ἀμέσως μᾶς κέντησε τὴν περιέργεια, γιατί μετὰ τὸ χαιρετισμό, πού μᾶς ἔκανε καὶ μόλις κάθισε δίπλα μου, μετὰ κάπιο στρώμα, ἔβγαλε τὸ καπέλο του, ἔκαμε τὸ σταυρὸ του καὶ βυθίστηκε σὲ σοβαρότητα. Ἐση μετὰ τῆς γκυβερνάντας. « Ἄλλο παγωμένο βουνὸ Θε μου! καὶ νὰν τ' ἀγκίζω!... Ἐὰν φου ἀφίνε: ἔταν ἀναστεναγμό, πού θὰν τονὲ ζούλεθε καὶ ὁ Παντόπουλος. Τότες ὁ ἄλλος κύριος τοῦ λέει Γαλλικῶ:—Τὶ ἀναστεναγμὸς ἦταν ἀφτὸς Ἐλληνικὸς ἢ Ῥούσικος; Κι' ἐκεῖνος κούνησε τὸ

κεφάλι καὶ κάτι εἶπε Ῥούσικα. Ἄρκεσε αὐτὸ νὰ λυώσει τοὺς πάγους στὴ στιγμή καὶ νὰ νάνησει καὶ τοὺς... δὺο τους! Στὴν ἀρχὴ μετὰ κάπια εὐγένεια, πῶς δὲν ἦταν μόνοι τους. Ὑστερα μετὰ κάπια ἀδιαφορία, στὸ τέλος μετὰ δυνατὸ πείσωμα καὶ περιφρόνηση γιὰ τοὺς ἄλλους, ἄρχισαν οἱ δὺο σοβαροί, ὁ κύριος μετὰ τὸ μουσικὸ ἢ γκυβερνάντα, ἕνα ἀτέλειωτο, ἕνα κουραστικὸ, ἕνα γελοῖο λακριντί, μετὰ φωνῆ, ὄλο καὶ δυνατούμενη, σὲ γλώσσα ἀγνωστῆ μας, Ῥούσικη, πού μόνη λέξη, πού ξεχώριζε ἦταν τὸ ντά... Καὶ μετὰ στὴν ἀρχὴ τοὺς κυτάξαμε κάπως περιέργα, ὕστερα χαμογελάσαμε, στὸ τέλος ἄρχισαμε γέλια ξεκαρδιστικά, ἀδιάκοπα, πού οἱ ντεμοζέλες κόντεψαν νὰ λιποθυμήσουν, πού ὁ κ. Κ. νευρικός φαίνεται, γρυπούσε τὰ πόδια του, πού στίς ἄκρες τὰ γεροντότερα ἀνδρόγενα ξανάνωσαν καὶ ἐκεῖνα, καὶ πού ὁ χαριτολόγος ἔχασε τίς κατάλητες λέξεις του νὰ χαριτολογήσει. Κι' οἱ δὺο σοβαροὶ χαμπάρι δὲν ἔπαιρναν. Χείμαρρος κατέβαινε ἢ πολυλογία τους, σὺν τὰ χιόνια, πού λιάνουν. Καὶ τί δὲ θάπαν!...

Φτάσαμε στὴν Ἀθήνα καὶ αὐτοὶ τὸ χαβά τους. Ἐβγαίνα τότε ἀπὸ τὴν πόρτα, νὰ κατέβω, ἀκόμη γελῶντας, καὶ ἐκεῖ στὰ κάγκελα τοῦ βαγониού, γιὰ τελεφεταῖα ἀνάμνηση τῆς νύχτας ἐκεῖνης, ἄκουσα τὸν πασίγνωστο τύπο νὰ λέει στὸν ξεκαρδισμένο κ. Κ., προστατευτικὰ κάπως:—Πατριωτάκια, βλέπετε, στὴν ξενιτειά!...

Ναὶ! Αὐτὸ συλλογίζομαι καὶ ἐγὼ ὕστερα, πού πήγα ναὶ κοιμηθῶ. Πατριωτάκια!... Κι' ἐνίωσα τόσο μεγάλο τὸ λόγο, πού τοὺς ἔδωσε τὴ ἀδιαφορία γιὰ μᾶς, ὥστε λυπήθηκα, πού γέλασα καὶ ἐγὼ μαζὺ μετὰ τοὺς ἄλλους. Λυπήθηκα βρισκόμουν ἀκόμα μετὰ τὴν ἐντύπωση τοῦ «Repentir» στίς ἐντυπώσεις τοῦ πόλεμου τοῦ Σουλῆ Προυτόμ, πού προσπαθοῦσα νὰ ποστηθίσω τὰπομεσήμερο. Λυπήθηκα καὶ ἄμα πήγα στὸ σπῆτι μου, γιὰ νὰ ξεθυμῶ κάπως, κατέβασα τὸν Κάλβο καὶ διάβασα τὸ «Φιλὸπατριον». Καὶ τὴν ὥρα, πού μετὰπαινε ὁ ὕπνος, στὸ νοῦ μου μέσα ἀνάδεδαν οἱ στίχοι:

Ἄς μὴ μοῦ δώσει ἡ μοῖρα μου εἰς ξένην γῆν τὸν τάφον· εἶνε γλυκὺς ὁ θάνατος μόνον, ὅταν κοιμώμεθα εἰς τὴν πατρίδα.

Σὲ φιλῶ
ΓΙΑΝΝΗΣ

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά, Εἰδησεις.

Ἡ Δις Αἰκατερίνη Βερώνη, ἡ διακεκριμένη ἡθοποιός, μετὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονήν της, ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκείθεν δὲ μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου θὰ δώσῃ σειράν παραστάσεων.

Ἡ δευτέρα παράστασις τοῦ «Πρώτου Πύρου» τοῦ νέου κωμειδίου τοῦ κ. Μ. Λάμπρου (τοῦ ὁποίου τὰ ἄσματα ἐποίησεν ὁ κ. Α. Ἀστέρης), δὲν ἔσχε τὴν τύχην τῆς πρώτης. Μετὰ τὰς γενομένας ἀποκοπὰς καὶ μεταρρυθμίσεις τὸ ἔργον ἐκρίθη εὐμένιστερον, ἤρσαν δὲ κατ' ἐξοχὴν τὰ ἄσματα του, μετὰ τὴν ὥραν των μουσικῶν. Φαίνεται ὅτι τὸ «Πρῶτον Πῦρ» θὰ παιγθῆ ἀκόμη πολλάκις. Ὁ κ. Λάμπρος ἐτοιμάζει νέαν ἐπιθεώρησιν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄνω-Κάτω».

ὑπὸ τῶν παρ' ἡμῖν θιάσων μελετώνται πολλὰ νέα ἔργα, μετὰ τῶν ὁποίων: Ἡ Ἀθηναῖς δράμα τοῦ κ. Καλοστόπη (Παράδεισος) Πά δὲ Κἀτρ, κωμειδίον τοῦ κ. Καλαποθάκη (Ἀθηναῖον) Πί κ-

Νί κ, τῶν κ.κ. Ν. Λάσκαρη καὶ Κ. Πῶπ (θέατρον Τσόχα).

Ἄστραχος καὶ Διδάσκαλος ἐν ἀτμοπλοίῳ ἐπιγράφεται τὸ νέον κωμειδίον τοῦ κ. Λουλουδάκη, ἡθοποιού, τὸ ὁποῖον ἐδόθη κατ' αὐτὰς εἰς τὸν «Παράδεισον» μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἡ ὑπόθεσις του προπάντων ἐθεωρήθη εὐφρεστάτη.

Ἡ Μάρτυς τοῦ ἑλληνικοῦ μουσουργοῦ κ. Σαμάρα ἐπαίχθη κατ' αὐτὰς εἰς τὸ θέατρον Γκόμεν-Γκάρτεν τοῦ Λονδίνου. Εἰς τὸν συνθέτην ἢ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας ἐπεδαφίλεισε παντοίας περιποιήσεις.

Διατρίβει παρ' ἡμῖν ὁ ἑλληνὸς οὐζοφίλος Ἰ. Ἀποστόλου, προτιθέμενος νὰ διέλθῃ τὸ θέρος ἐν Φαλήρῳ μετὰ τῆς συζύγου του. Ὁ διακεκριμένος καλλιτέχνης ἢ ἀπέλθῃ κατόπιν εἰς Εὐρώπην ὅπου τὸσον θαυμάζεται. Παράστασιν ἐνταῦθα δὲν θὰ δώσῃ.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν συνεδρίαν τῆς Βουλῆς ἀπερρίφθη ἢ πρότασις περὶ παρακρατήσεως τῆς σταφίδος. Ἡ εἰδησις ἐπροκάλεσε συλλαλητήρια ἀποδοκιμαστικὰ ἐν Πάτραις καὶ ἀλλαγοῦ.

Νέας σατυρικῆς ἐφημερίδος ἐξεδόθη ὁ α' ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀθηναῖον» μετὰ ὠραίας γελοιογραφίας ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Μαντζάκου.

Ἐν τῇ Βουλῇ ἐγένετο πρότασις περὶ ἀνομῆς συντάξεως εἰς τὴν χήραν τοῦ ἔθνικοῦ ποιητοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου.

Η ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ
ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

Η ΛΑΪΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ ΕΣΤΙΑΣ,"
ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ

Ὅσοι τῶν τακτικῶν ἀγοραστῶν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ λαμβάνουν τὸ φύλλον, δύνανται σήμερον κάλλιστα νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ δωρεὰν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν τῇ α' σελίδι εἰδοποιήσεως. Ἄλλως ἄς ἀγοράζουσι τὸ φυλλάδιον ἀντὶ 20 λεπτῶν ἀπὸ τὰ κίσκια τῶν Πλατειῶν καὶ ἀπὸ τὰ Βιβλιοπωλεῖα Κασδόνη καὶ Πολιτικάκη.

Δεχόμεθα καὶ ἐξαμήνους συνδρομὰς παρ' ὅσων δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν τὰ φυλλάδια ἐπὶ καλοῦ χάρτου ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τὸ μόνον ἐν Ἑλλάδι περιοδικὸν διὰ παιδία ἐφήβους καὶ νεάνιδας, εἰκονογραφημένον.

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον. - Ἔτος 17ον.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΘΝΕΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἀπευθυντέον: κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁδὸς Αἰόλου, 119. Εἰς Ἀθήνας.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ 1895—889.